

Sygn. akt I C 1867/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2015 roku na rozprawie

sprawę z powództwa **B. W.**

przeciwko **E. K.**

o zapłatę kwoty 5.348,12 zł

I/ zasądza od pozwanego **E. K.** na rzecz powódki **B. W.** kwotę **3 136,12 zł** (trzy tysiące sto trzydzieści sześć złotych dwanaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2014 r. do dnia zapłaty;

II/ w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III/ zasądza od pozwanego **E. K.** na rzecz powódki **B. W.** kwotę **367,45 zł** tytułem zwrotu części kosztów procesu.

początek tekstu

[Przewodnicząca 00:01:37.228] Powódka B. W. w pozwie z dnia 29 października 2014 roku wystąpiła do tutejszego Sądu o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązującego pozwanego E. K. do zapłaty na rzecz powódki B. W. kwoty 5.348 złotych 12 groszy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a w razie uznania przez Sąd, iż brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wniosła o zapłatę wskazanej kwoty z ustawowymi odsetkami po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż aktem notarialnym z dnia 18 lutego 2003 roku Repertorium A numer (...) H. P. ustanowiła na rzecz pozwanego E. K. dożywotną bezpłatną służebność mieszkania położonego w D. na Osiedlu (...), polegającą na prawie korzystania z całego lokalu mieszkalnego. Postanowieniem z dnia 27 października 2010 roku wydanym w sprawie oznaczonej sygn. I Ns(...) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny stwierdził, że spadek po H. P. zmarłej w dniu 11 października 2007 roku w P. nabyła w całości powódka B. W. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 18 lutego 2003 roku. Wobec powyższego aktualnie właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w D. na Osiedlu (...) jest powódka B. W., zaś pozwanemu E. K. przysługuje uprawnienie do bezpłatnego korzystania z przedmiotowego lokalu mieszkalnego, przez co należy rozumieć brak obowiązku uiszczania czynszu najmu na rzecz powódki. Jednocześnie pozwany jest zobowiązany do regularnego pokrywania opłat wynikających z eksploatacji wymienionego lokalu mieszkalnego, z którego to obowiązku się nie wywiązywał począwszy od października 2010 roku do sierpnia 2014 roku, a łącznie zadłużenie pozwanego z tego tytułu wynosi 5.348 złotych 12 groszy. Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty wymienionej kwoty w terminie 5 dni tytułem zwrotu opłat związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego położonego w D. na Osiedlu (...) za okres od października 2010 roku do sierpnia 2010 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany odebrał przedmiotowe wezwanie w dniu 22 sierpnia 2014 roku. Pozwany nie uczynił zadość żądaniom powódki w wyznaczonym przez nią

w terminie, lecz pismem z dnia 27 sierpnia 2014 roku zwrócił się do niej z prośbą o wyjaśnienie, co należy rozumieć pod pojęciem: opłaty wynikające z eksploatacji lokalu mieszkalnego. Jednocześnie pozwany nie zakwestionował istnienia ani wysokości zadłużenia w stosunku do powódki z tytułu opłat eksploatacyjnych. Pismem z dnia 5 września 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 8 września 2014 roku, powódka szczegółowo wyjaśniła pozwanemu, w jaki sposób wyliczyła kwotę 5.348 złotych 12 groszy i jakie wydatki składają się na comiesięczne opłaty eksploatacyjne ponoszone przez nią w związku z użytkowaniem przez pozwanego lokalu mieszkalnego położonego w D.na Osiedlu (...). Powódka wymieniała, iż na wymienioną kwotę pieniężną składają się między innymi opłaty za ogrzewanie, zimną wodę, ścieki, wywóz śmieci, sprzątanie klatki schodowej czy zarządzaniem nieruchomością wspólną, które to opłaty winny być pokrywane przez pozwanego, jako osobę zamieszkujejącą w wymienionym lokalu mieszkalnym i korzystającą z ogrzewania wody, wywozu odpadów i pozostałych usług. Jednocześnie powódka przesłała pozwanemu pisemne rozliczenia ze wspólnotą mieszkaniową, z których wynika wysokość i rodzaj poniesionych przez nią kosztów z tego tytułu. Uzasadnione żądanie pozwu z punktu widzenia obowiązujących w tej mierze przepisów prawa powódka wskazuje, iż zgodnie z art. 296 Kodeksu cywilnego nieruchomość można obciążyć na rzecz oznaczonej osoby fizycznej prawem, którego treść odpowiada treści służebności gruntowej służebności osobista. Stosownie natomiast do art. 302 par. 1 i 2 Kodeksu cywilnego mający służebność mieszkania może korzystać z pomieszczeń i urządzeń przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców budynku. Do wzajemnych stosunków między mającym służebność mieszkania a właścicielem nieruchomości obciążonej stosuje się odpowiednio przepisy o użytkowaniu przez osoby fizyczne. Zgodnie zaś zapisem par. 6 umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego i wieczystego użytkowania gruntu z dnia 18 lutego 2003 roku pozwanemu przysługuje prawo dożywotniej, bezpłatnej służebności mieszkania, polegające na możliwości korzystania z całego lokalu mieszkalnego położonego w D.na Osiedlu (...). Zapis ten oznacza, że pozwany ma prawo bezpłatnie zamieszkiwać w przedmiotowym lokalu, a więc nie ma obowiązku uiszczenia czynszu czy też opłat z tytułu funduszu remontowego na rzecz właściciela, to jest powódki, jednakże jest on zobowiązany do pokrywania innych opłat wynikających z korzystania z wymienionego lokalu, takich jak opłaty za gaz, energię elektryczną, wodę, ogrzewanie, wywóz śmieci. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie również w art. 2 ustęp 1 punkt 8 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, który stanowi, że w skład opłat niezależnych od właściciela tak zwanych opłat eksploatacyjnych wchodzi opłaty za dostawę do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciepłych. Pokrywanie wymienionych wydatków obciąża zatem osobę, która faktycznie użytkuje określony lokal mieszkalny a nie jego właściciela. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, obciążenie powódki kosztami procesu a także wskazał na dowody, których przeprowadzenia w postępowaniu się domagał. W uzasadnieniu tej odpowiedzi pozwany nie przyznał żadnych twierdzeń pozwu. Aktem notarialnym z dnia 18 lutego 2003 roku H. P. ustanowiła na jego rzecz dożywotnią bezpłatną służebność mieszkania położonego w D.na Osiedlu (...), polegającą na prawie do korzystania z całego lokalu mieszkalnego. Gdy był zawierany powyższy akt notarialny sama H. P. i pani notariusz jasno mu wskazały, iż ma pokrywać tylko koszty gazu i energii elektrycznej. H. P. w par. 8 umowy, o czym pozew nie pisze, zobowiązała się uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, między innymi uiszczać zaliczki na pokrycie kosztów zarządu. H. P. potwierdziła też, że zapoznawała się z przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami. Po śmierci H. P. spadek po niej nabyła powódka, która nie utrzymuje z pozwanym poprawnych stosunków, dążąc do zmuszenia pozwanego, aby opuścił mieszkanie. W pozwie wskazano, że pozwany zobowiązany jest do regularnego pokrycia opłat wynikających z eksploatacji wymienionego lokalu za okres od października 2010 roku do sierpnia 2014 roku. Gdy wcześniej przed wniesieniem pozwu pozwany otrzymał żądanie zapłaty, zwrócił się do powódki o sprecyzowanie, za co konkretnie ma zwrócić jej pieniądze; otrzymał pismo w dniu 5 września 2014 roku, w którym wyjaśniono, iż chodzi o ogrzewanie, zimną wodę, ścieki, wywóz śmieci, sprzątanie klatki schodowej i zarządzanie nieruchomością wspólną. Tymczasem w pozwie oprócz wymienionych pozycji pojawiły się również opłaty za gaz, energię elektryczną. Pozew wskazuje, że potwierdzeniem takiego stanowiska powódki jest również art. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, chociaż tam mówi się o opłatach niezależnych od właściciela a nie o opłatach eksploatacyjnych, nie są to bowiem pojęcia tożsame. Nie znajduje to też potwierdzenia w innych przepisach prawa, do kosztów, które winien ponosić nie należą na przykład koszty zarządu nieruchomością wspólną. Pozwany wskazał, że zawsze ponosił i ponosi koszty dostawy energii i gazu, na jego nazwisko wystawione są umowy z PGNiG i z Tauronem. Nikt inny tylko pozwany spłacił te należności także, gdy w mieszkaniu nie przebywał i nie korzystał z tych mediów. Następnie strony formułowały i modyfikowały swoje stanowiska w pismach procesowych z dnia 20 lutego 2015 roku

i 12 marca 2015 roku. Ostatecznie pełnomocnik powódki sprecyzował stanowisko w piśmie z dnia 9 lipca 2015 roku, cofając powództwo, co do kwoty 2.212 złotych i wnosząc ostatecznie o zasądzenie na rzecz powódki kwoty 3.136 złotych. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w oparciu o dowody zaofertowane przez strony, Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Aktem notarialnym z dnia 18 lutego 2003 roku Repertorium A numer (...)H. P. ustanowiła na rzecz pozwanego E. K. dożywotnią bezpłatną służebność lokalu mieszkalnego położonego w D. na Osiedlu (...), polegającą na prawie korzystania z całego lokalu mieszkalnego oraz zobowiązała się uczestniczyć w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, to jest uiszczać zaliczki na pokrycie kosztów zarządu. Wynika to z treści umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego i wieczystego użytkowania gruntu z dnia 18 lutego 2003 roku zawartej w formie aktu notarialnego Repertorium A numer (...). Postanowieniem z dnia 27 października 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns (...) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie stwierdził, że spadek po H. P. zmarłej w dniu 11 października 2007 roku w P. nabyła w całości powódka B. W. na podstawie testamentu notarialnego z dnia 18 lutego 2003 roku; wynika to z postanowienia Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 27 października 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt I Ns (...). Wobec powyższego, aktualnie właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w D. na Osiedlu (...) jest powódka B. W., zaś pozwanemu E. K. przysługuje uprawnienie do bezpłatnego korzystania z przedmiotowego lokalu mieszkalnego i jest to okoliczność bezsporna. Począwszy od października 2010 roku do sierpnia 2014 roku powódka pokrywała opłaty wynikające z eksploatacji wymienionego lokalu mieszkalnego w łącznej wysokości 5.348 złotych 12 groszy, na którą to kwotę składały się: kwota 330 złotych 76 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za październik i listopad 2010, kwota 123 złotych 19 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za grudzień 2010, kwota 123 złote 42 grosze tytułem opłat eksploatacyjnych za styczeń 2011, kwota 125 złotych 24 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za luty i marzec 2011 roku, kwota 324 złote 22 grosze tytułem opłat eksploatacyjnych, kwota 371 złotych 76 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych, kwota 247 złotych 84 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych, kwota 190 złotych 34 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za listopad i grudzień 2011, kwota 838 złotych 57 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za okres od stycznia 2012 roku do czerwca 2012 roku. Kwota 800 złotych tytułem opłat eksploatacyjnych za okres od lipca 2012 roku do grudnia 2012 roku, kwota 1.498 złotych 20 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za okres od stycznia 2013 do maja 2014 roku, kwota 374 złote 58 groszy tytułem opłat eksploatacyjnych za okres od czerwca 2014 roku do sierpnia 2014 roku i wynika to z potwierdzenia wpłat wymienionych kwot za wskazane okresy. Poniesiona przez powódkę wymieniona kwota stanowi zatem sumę opłat eksploatacyjnych w związku z użytkowaniem lokalu mieszkalnego przez pozwanego, przy czym należność w łącznej kwocie 3.136 złotych 12 groszy dotyczy wyłącznie kosztów związanych z bezpośrednio z użytkowaniem lokalu, to jest kwota 3.081 złotych 76 groszy stanowi opłaty za ogrzewanie za okres od listopada 2011 do sierpnia 2014, kwota 13 złotych 2 grosze stanowi opłatę za zimną wodę za okres od listopada 2011 do sierpnia 2014, kwota 13 złotych 30 groszy stanowi opłatę za ścieki za okres od listopada 2011 do sierpnia 2014, kwota 16 złotych 24 grosze stanowi opłaty abonamentowe za licznik główny za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku, kwota 11 złotych 80 groszy stanowi opłaty abonamentowe za ścieki za okres od listopada 2011 do sierpnia 2014 roku. Pozostała uiszczona przez powódkę należność w łącznej wysokości 2.212 złotych stanowi koszty eksploatacji lokalu za okres od października 2010 roku do października 2011 roku oraz koszty zarządu nieruchomością wspólną, wynika to z potwierdzenia dowodów wpłat, wyliczeń ogólnej kwoty opłat za lokal mieszkalny położony w D. na Osiedlu (...) za wskazane okresy. Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 5.348 złotych 12 groszy w terminie 5 dni tytułem zwrotu opłat związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego położonego w D. na Osiedlu (...) za okres od października 2010 roku do sierpnia 2014 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany odebrał przedmiotowe wezwanie do zapłaty w dniu 22 sierpnia 2014 roku, wynika to z wezwania do zapłaty z dnia 20 sierpnia 2014 roku wraz z dowodem nadania i doręczenia. Pozwany nie uczynił zadość żądaniom powódki w wyznaczonym przez nią terminie, lecz pismem z dnia 27 sierpnia 2014 roku zwrócił się do niej z prośbą o wyjaśnienie, co należy rozumieć pod pojęciem opłaty wynikające z eksploatacji lokalu mieszkalnego, albowiem opłaca on rachunki za gaz czy energię. Pozwany jest również stroną umowy z PGNiG S.A. w W., wynika to z pisma pozwanego z dnia 27 sierpnia 2014 roku, kserokopii umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego numer (...) z dnia 24 listopada 2011 roku oraz kserokopii faktury Vat numer (...) z dnia 5 lipca 2013 roku. W związku z tym pismem z dnia 5 września 2014 roku doręczonym pozwanemu w dniu 8 września 2014 roku powódka szczegółowo wyjaśniła pozwanemu, w jaki sposób wyliczyła kwotę 5.348 złotych 12 groszy i jakie wydatki składają się na comiesięczne opłaty eksploatacyjne ponoszone przez nią w związku z użytkowaniem przez pozwanego lokalu mieszkalnego położonego

w D.na Osiedlu (...). Jednocześnie powódka przesłała pozwanemu pisemne rozliczenia ze wspólnotą mieszkaniową, z których wynikała wysokość i rodzaj poniesionych przez nią kosztów z tego tytułu. Wynika to z pisma powódka z dnia 5 września 2014 roku wraz z załącznikami oraz dowodem nadania i doręczenia pozwanemu. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd zważył co następuje. Powództwo ograniczone w piśmie procesowym z dnia 9 lipca 2015 roku do kwoty 3.136 złotych 12 groszy zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie powódka B. W. domagała się zapłaty od pozwanego E. K. ostatecznie kwoty 3.136 złotych 12 groszy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu, to jest 29 października 2014 roku, do dnia zapłaty tytułem zwrotu opłat związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego, położonego na Osiedlu (...)w D.. Roszczenie to wywodziła natomiast z faktu, iż pozwany, któremu przysługuje dożywotnia, bezpłatna służebność przedmiotowego mieszkania jest zobowiązany do regularnego pokrywania opłat wynikających z eksploatacji wymienionego lokalu mieszkalnego stanowiącego jej własność. Zgodnie z przepisem art. 296 Kodeksu cywilnego, nieruchomości można obciążyć na rzecz oznaczonej osoby fizycznej prawem, którego treść odpowiada treści służebności gruntowej (służebność osobista). Stosownie natomiast do art. 302 par. 1 i 2 Kodeksu cywilnego, mający służebność mieszkania może korzystać z pomieszczeń i urządzeń przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców budynku. Do wzajemnych stosunków między mającym służebność mieszkania, a właścicielem nieruchomości obciążonej, stosuje się odpowiednio przepisy o użytkowaniu przez osoby fizyczne. Zgodnie zaś z zapisem par. 6 umowy sprzedaży lokalu mieszkalnego i wieczystego użytkowania gruntu z dnia 18 lutego 2003 roku, repertorium A numer (...), pozwanemu przysługuje prawo dożywotniej, bezpłatnej służebności mieszkania, polegającej na możliwości korzystania z całego lokalu mieszkalnego, położonego w D.na Osiedlu (...). Zapis ten oznacza natomiast, że pozwany ma prawo bezpłatnie zamieszkiwać w przedmiotowym lokalu, a więc nie ma obowiązku uiszczania czynszu, czy też opłat z tytułu funduszu remontowego na rzecz właściciela, to jest powódki. Niemniej jednak jest on zobowiązany do pokrywania innych opłat wynikających z korzystania z tego lokalu, takich jak opłaty za gaz, energię elektryczną, wodę, ogrzewanie, wywóz śmieci i tym podobne. Nieodpłatna służebność mieszkania oznacza bowiem nieodpłatność wobec właściciela, zwalniając uprawnionego od wszelkich, na rzecz tego właściciela świadczeń, z tytułu używania lokalu, niezależnie przy tym od tego, czy i do jakich z kolei z tego tytułu świadczeń zobowiązany jest właściciel. Uprawnionego z tytułu służebności obciążają natomiast opłaty za energię elektryczną, gaz, wodę, wywóz śmieci i tym podobne należności. Rację ma przy tym powódka, iż stanowisko takie znajduje potwierdzenie również w art. 2 ust. 1 punkt 8, ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku, o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, który stanowi, że w skład opłat niezależnych od właściciela, to jest opłat eksploatacyjnych, wchodzi opłaty za dostawy do lokalu energii, gazu, wody oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych. Pokrywanie wymienionych wydatków obciąża zatem osobę, która faktycznie użytkuje określony lokal mieszkalny, a nie jego właściciela. Podkreślić przy tym należy, iż powódka należycie zobowiązuje się do zapewnienia pozwanemu prawa do korzystania z całego przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Jednakże nie można uznać, aby dodatkowo obciążał ją obowiązek pokrywania wszystkich opłat związanych z użytkowaniem wymienionego lokalu przez pozwanego, bowiem opłaty te są generowane wyłącznie przez E. K. i wynikają między innymi z ilości zużytej przez niego wody, czy ilości wyprodukowanych odpadów. Wbrew więc twierdzeniom pozwanego, obciążanie jej zatem obowiązkiem pokrywania przedmiotowych wydatków, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Szczególnie, że powódka nie była stroną umowy sprzedaży z dnia 18 lutego 2003 roku, w treści której ustanowiono na rzecz pozwanego służebność mieszkania oraz określono wynikające z niej prawa i obowiązki dla stron, a tym samym nie sposób wymagać od niej, by obecnie na skutek nabycia prawa własności do przedmiotowego lokalu, z własnych środków pieniężnych pokrywała co miesiąc opłaty eksploatacyjne, wynikające z zamieszkiwania pozwanego w wymienionym lokalu mieszkalnym. Stanowisko takie wynika przy tym również z wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2013 roku, sygn. akt I ACa 506/13 oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1968 roku, sygn. akt III Czp 110/68. Powyższe potwierdza zatem, zdaniem Sądu, zasadność powództwa B. W., bowiem wynika z niego, że ustanowienie służebności mieszkania oznacza jedynie, że uprawniony ma prawo zamieszkiwania w cudzej nieruchomości i może korzystać z pomieszczeń i urządzeń przeznaczonych do wspólnego użytku wszystkich mieszkańców, zaś ewentualne dodatkowe uprawnienia muszą wynikać z treści umowy kreującej stosunek prawny służebności osobistej. W niniejszej sprawie, w umowie sprzedaży lokalu mieszkalnego z dnia 18 lutego 2003 roku, brak jest zapisu nakładającego na powódkę obowiązek utrzymywania pozwanego, czy też pokrywania wszelkich kosztów związanych z korzystaniem z mieszkania, w tym kosztów miesięcznego zużycia wody przez E. K., wywozu śmieci, ogrzewania i tym podobnych. Tym samym stwierdzić należy, iż pozwany jest zobowiązany

do zwrotu na rzecz powódki poniesionych przez nią wydatków z tytułu opłat eksploatacyjnych w lokalu mieszkalnym, położonym w D.na Osiedlu (...), w łącznej wysokości 3.136 złotych 12 groszy, na którą to kwotę składają się: kwota 3.081 złotych 76 groszy tytułem opłat za ogrzewanie za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku, kwota 13 złotych 2 grosze tytułem opłat za zimną wodę za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku, kwota 13 złotych 30 groszy tytułem opłat za ścieki za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku, kwota 16 złotych 24 grosze tytułem opłaty abonamentowej za licznik główny, za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku, kwota 11 złotych 80 groszy tytułem opłaty abonamentowej za ścieki, za okres od listopada 2011 roku do sierpnia 2014 roku. Należy przy tym podkreślić, iż wysokość tych kosztów powódka należycie udokumentowała dołączonymi do pozwu potwierdzeniami wpłat. Bezspornym przy tym jest fakt, iż kwota ta nie obejmuje ani kosztów związanych z zarządem nieruchomością wspólną, do uiszczenia których notabene w akcie notarialnym zobowiązała się nie powódka, lecz H. P.. Wynika to bowiem wprost z dokumentów w postaci potwierdzenia dowodów wpłat, karta 12-14 akt; wyliczenia ogólnej kwoty opłat za lokal mieszkalny położony w D.na Osiedlu (...), rozliczenia lokalu od stycznia do grudnia 2010 roku, od stycznia do grudnia 2011 roku, od stycznia do grudnia 2012 roku, od stycznia do grudnia 2013 roku, wyliczenia ogólnej kwoty opłat od stycznia 2014 roku; rozliczenia zimnej wody z dnia 18 lutego 2011 roku, z dnia 20 lutego 2012 roku, 20 lutego 2013 roku i 20 lutego 2014 roku; zawiadomienia o wysokości opłat za styczeń 2011 roku, maj 2011 roku, od stycznia 2012 roku do marca 2012 roku, od stycznia 2013 roku, od stycznia 2014 roku oraz struktury kosztów w roku 2015. Kwota ta nie obejmuje także roszczenia za okres od października 2010 roku do października 2011 roku, które jak słusznie zarzucił pozwany, w istocie uległo przedawnieniu zgodnie z art. 118 Kodeksu cywilnego, skoro pozew został złożony w dniu 20 października 2014 roku. Uznając więc ograniczone pismem z dnia 9 lipca 2015 roku, żądanie powódki za uzasadnione co do zasady, jak i co do wysokości, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.136 złotych 12 groszy. Podstawę prawną do sformułowania żądania zasądzenia odsetek ustawowych, stanowią natomiast przepisy art. 481 Kodeksu cywilnego. Z przepisu par. 1 tego artykułu wynika bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinięcie okoliczności opóźnienia przez dłużnika; tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 roku I CRN 121/94 OSNC 195 numer 1 poz. 21. Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy, dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny, lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię, konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego, łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeżeli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków, wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisu art. 481 Kodeksu cywilnego, uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych, opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela, żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania, tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku I ACr 592/95 OSA 1996 numer 10 poz. 48. Należy wskazać, iż na mocy przepisu art. 481 par. 2, zdanie pierwsze Kodeksu cywilnego, w sytuacji gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W rozpatrywanej sprawie należy zwrócić uwagę na fakt, że dochodzone pozwem roszczenie jest zobowiązaniem bezterminowym, co oznacza, iż staje się wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Zgodnie bowiem z przepisem art. 455 Kodeksu cywilnego, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie, po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Powódka wykazała w toku procesu, iż wzywała pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem pismem z dnia 20 sierpnia 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 22 sierpnia 2014 roku. Skoro zaś świadczenie miało być spełnione w terminie 5 dni od dnia doręczenia wezwania, przyjąć należało, że pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu wskazanej kwoty w dniu 27 sierpnia 2014 roku i od następnego dnia należały się powódce odsetki ustawowe. Mając jednak na uwadze, że Sąd jest związany żądaniem pozwu i nie może orzekać ponad to żądanie, zgodnie z art. 321 par. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, należało zasądzić

odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu, to jest 29 października 2014 roku. Sąd nie uwzględnił przy tym wniosku pełnomocnika pozwanego o rozłożenie zasądzonego w punkcie 1 wyroku świadczenia na raty. Wedle bowiem przepisu art. 320 kpc, Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Przepis ten wprowadza szczególną zasadę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dając Sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda, z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Jest to tak zwane moratorium sędziowskie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia, jest możliwe tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny, spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie, byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione, albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Wskazane uprawnienie Sądu ma także na celu uchronienie dłużnika od postępowania egzekucyjnego i umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Tak wynika to z komentarza do Kodeksu postępowania cywilnego cz. I, Postępowanie rozpoznawcze tom I, Warszawa 2002, strona 609, którego autorami są M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Wdowski. Analizując lakoniczny wniosek pełnomocnika pozwanego, Sąd nie mógł jednak ocenić, czy stan majątkowy, rodzinny i zdrowotny pozwanego daje podstawy do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pełnomocnik ten nie wskazał nawet bowiem wysokości otrzymywanego przez pozwanego świadczenia rentowego. Co więcej, sam fakt ustanowienia przez pozwanego pełnomocnika z wyboru, stoi w sprzeczności z twierdzeniem, iż spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego w jednorazowej kwocie byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione, albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Wobec powyższego, w oparciu o powołane przepisy, Sąd Orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku. W niniejszej sprawie, pismem z dnia 9 lipca 2015 roku, powódka cofnęła powództwo co do kwoty 2.212 złotych. Zgodnie zaś z przepisem art. 203 par. 1 kpc, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia aż do wydania wyroku. Należy przy tym podkreślić, że cofnięcie pozwu może dotyczyć całego żądania, jak też tylko jego części. Jednocześnie należy podkreślić, że stosownie do przepisu art. 203 par. 4 kpc, Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego, albo zmierzają do obejścia prawa. W tym przypadku jednak takie przesłanki w ocenie Sądu nie zachodziły. Zgodnie z kolei z przepisem art. 355 par. 1 kpc, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innej przyczyny zbędne lub niedopuszczalne. Dlatego też w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku. Zgodnie zaś z przepisami art. 98 par. 3 kpc, w związku z art. 99 kpc, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego, zalicza się wynagrodzenie jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów, do kosztów procesu poniesionych przez powódkę, należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 268 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, co łącznie daje kwotę 1.485 złotych. Z kolei na koszty procesu poniesione przez pozwanego składało się wynagrodzenie jego pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Łącznie kwota 1.217 złotych. Wedle natomiast przepisu art. 100, zdanie pierwsze kpc, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż powódka wygrała sprawę co do kwoty 3.136 złotych 12 groszy, to jest w 58,64 procenta, natomiast pozwany co do kwoty 2.212 złotych, to jest 41,36 procenta. Oznacza to, iż powódce z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 870 złotych 80 groszy, a pozwanemu kwoty 503 złote 35 groszy. Po ich rozliczeniu, z tytułu kosztów procesu, pozwany powinien zapłacić na rzecz powódki kwotę 367 złotych 45 groszy. Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł, jak w punkcie...

[koniec części 00:39:59.999]